

Epistola supra laudata. *Ad junctam*, inquit, illud dici potest, quod in Regno David Salomon, cum duodecim esset annorum, Regnum Patris obtinuerit: Et postea, quia Scriptura reliquit incertum, vixerit David regnante jam filio aliquot annos, qui sibi, & non Salomoni impulerunt. Mortuo autem Patre, post filius regnavit annis quadraginta, quos sine parente regnavit. Atque ita & initium Regni Salomonis, & tempus quo solus ipse regnavit, ab Historia demonstratum. Nec tamen omnes annos vita illius quinquaginta tantum & duorum annorum circulis contineri. Verum, cum Davidi quadraginta annos Scriptura tribuat, ejus annos imminuere nefas est, ut Salomoni impulerunt. Non est itaque probabilis illa conjectura, quam S. Hieronymus, inquirendo potius, quam definiendo, profert.

Denique nullo solido fundamento nititur, quod ut certum supponunt Hebræi, & qui cum ipsis opinantur, Salomonem anno duodecimo ætatis regnare cœpisse. Quod enim ait Scriptura Davidem paulò ante quàm Regnum Salomoni deferret, de illo dixisse, 1. Paralipomenon xxix. 1. Salomonem filium meum elegit Deus, adhuc puerum & tenellum, de tenera & delicata educatione, rerumque gerendarum inscitia, quæ in vigesimum annum cadit, non de puerili ætate intelligendum est. Unde puer hic videtur quod juvenis, Sic Isaac, quando ad Sacrificium ductus est, Genesis xxii. 5. Josephus cum iterum coram Pharaone, Genesis xli. 12. David pugnam cum Goliath Gigante conferturus, 1. Regum xvii. 33. Absalom in Davidem perduellis, ducensque Exercitum ut ipsum opprimeret, 11. Regum xviii. 5. pueri vocantur; qui tamen singuli vice natis longè majores erant. Neque nullius momenti est Josephi silentium, qui Salomonem nec duodecimo ætatis anno regnare cœpisse, nec undecimo patrem exitisse scribit. Quamquam in numero annorum Salomonis toto cælo Josephus aberraverit, ut suo loco observabimus. Verisio quidem Septuaginta Interpretum in MS. Alexandrino 111. Regum 11. 9. Salomonem in Throno David Patris suis sedisse habet, cum esset filius annorum duodecim: *ὡς ἔστιν ἐν τῷ ἑβραϊστῶν*. Sed hæc temporis nota cum ab sit ab Hebræo Textu, & ab aliis omnibus MSS. Versionis lxx. Interpretum, maxime Vaticano, à Latina Versione Vulgata, à Paraphrasi Chaldaica, & à Versione Syriaca, & Arabica, penitus repudianda est.

S. Hieronymus, alique Auctores Ecclesiastici, Traditionem Hebræorum indiscussam secuti sunt, non autem ex propria sententia asseruerunt Salomonem anno ætatis duodecimo Regnum iniisse, & anno undecimo vel decimo Roboam genuisse. Hypotheticè & ex aliena sententia locutum S. Hieronymum, verba ipsius probant. Si enim duodecimo anno Salomon super Israel accepit Imperium, & quadraginta annis regnavit in Jerusalem, filiusque ejus Roboam, cum quadraginta annis & primum annum ageret ætatis, Patri successit in Regnum; perspicuum est undecim annorum fuisse Salomonem, sive decem, quia decem menses à conceptu usque ad partum Mater sibi vendicat. Et infra. In rebus obscuris, inquit, diversus ponimus opiniones; ut non tam scribere, quàm loqui tibi coram videamur. Caterum Apostolus interminabiles genealogias & Judicis fabulas prohibens, de istiusmodi: mihi videtur interdiceret Questionibus. Quid enim prodest hæere in litera, & vel Scriptoris errorem, vel annorum seriem calumniari, cum manifestissime legatur: Litera occidit, Spiritus autem vivificat? Relege omnes & Veteris & Novi Testamenti Libros: Et tantam annorum reperies

A dissonantiam, & minorem inter Judam & Israel, id est, inter Regnum utrumque confusum; ut hujusmodi hæere Questionibus non tam studiosi, quam otiosi hominis esse videatur.

QUÆSTIO SECUNDA.

UTRUM SALOMON REGNI SUI Exordia cæde Adoniæ Fratris, & Abiatharis Sacerdotis exauktionatione, absque crimine funestaverit?

PROPOSITIO UNICA.

Salomon fratrem Adoniæ justè capitis damnavit, Abiatharem Sacerdotem merito exauktionavit.

PROBATUR prima pars Propositionis. Qui tyrannidem affectant, à Rege, aut supremo Principe morti addici possunt: Atqui tyrannidem affectabat Adoniæ, & Salomonem Regem legitimum è Solio deturbare moliebatur: Ipsum itaque Salomon justè morti addidit.

PROBATUR Minor. Cum enim Betsabee pro eo ad Salomonem supplex accessisset, Abisag Sunamiridem, quæ Davidi conjuncta fuerat ut senem foveret, ipsi postularata uxorem, compertum habuit Salomon ipsum res novas moliri, nec à prioris conjurationis ambitioso consilio, quod vivente adhuc Davide foras eruperat, (111. Regum 1.) destituisse. Unde Salomon Matri respondit, (111. Regum 11. 23. 24.) Quare postulas Abisag Sunamiridem Adoniæ? Postula ei & Regnum: Ipse est enim frater meus major me, & habet Abiathar Sacerdotem, & Jaab filium Sarvia. (In more enim fuisse videtur apud Hebræos, ut Regum Viduæ nemini nisi Regi in Matrimonium darentur.) Juravit itaque Rex Salomon per Dominum, dicens: Hac faciat mihi Deus, & hæc addat, quia contra animam suam locutus est Adoniæ verbum hoc. Et nunc vivis Dominus, qui firmavit me, & collocavit me super Solium David Patris mei, & qui fecit mihi donum, sicut locutus est, quia hodie occidetur Adoniæ. Misitque Rex Salomon per manum Banaie filii Joiada, qui interfecit eum, & mortuus est.

Secundo, Judicium illud capitale Salomonis in Adoniæ fratrem Scriptura Sacra nullibi accusat vel improbat.

Tertio, Theodoretus illius æquitatem agnoscit Questione vii. in Librum 111. Regum. Diversa sunt (inquit) hominum vita genera. Nam alii quidem summam exercent Philosophiam: Alii autem virrute n, quæ dicitur politica aut civilis: Alii verò Regiam aut Imperatorian. Oportet ergo unumquemque judicare ex vite ratione quam sequitur. Non est itaque à Salomone exigenda Prophetica neque Apostolica Perfectio: Sed ea quæ convenit Regibus. Sciebat autem ipsum Orniam (sive Adoniam) affectare tyrannidem. Conatus enim erat Regnum arripere. In priori ergo quod aggressus est, et audaci facinore ei ignoverat, & saltem futurum eum promiserat, dummodo modeste se gereret. Postquam autem petiit Patris conjugem, non ei quidem concessit